

‘Kijk – dáár,’ zei de gids gedempt, en hij gaf Olivia de verrekijsker aan. ‘Aan de overkant van het meer.’

Olivia Gunnerson pakte de kijker en richtte hem op de turquoise vijver zo’n anderhalve kilometer verderop, onder in het komvormige dal dat aan hun voeten lag. Na enig speuren zag ze op de andere oever de wolharige mammoeten: vier volwassen exemplaren en twee jonkies. Ze stelde de kijker bij en kreeg de dieren nu haarscherp op haar netvlies. Even hapte ze naar adem. Ze waren zo reusachtig dat het wel nep leek – veel groter dan de olifanten die ze op safari in Afrika had gezien. De stier stond gulzig te drinken. Hij had een schofthoogte van vijf meter en zijn slagstanden, ivoren kromzwaarden even lang als zijn lijf, priemden vanuit zijn behaarde punthoofd naar buiten. De matriarch van de familie stond op wacht; ze bewoog haar geheven slurf heen en weer en snoof argwanend de lucht op terwijl haar kalf zich onder haar enorme lijf verschool en zijn kop omhoogduwde om te drinken. Een wat ouder kalf plonsde in het ondiepe langs de oever, stak zijn slurf onder water en spoot vrolijke waterstralen in het rond. Het was nog maar het begin van de herfst, maar hier in de bergen kregen de mammoeten al hun wintervacht, met slierten die wel een meter lang waren.

Olivia kon haar ogen niet geloven. Het was een tafereel dat zó uit de IJstijd kon komen – het groepje mammoeten daar in die grazige weide aan de oever van het meer, met de glinsterende, besneeuwde pieken van het Erebus-gebergte in Colorado als majestueuze achtergrond. De dieren stonden niet ver van een bosje populieren met loof als een fonkelend gouden wolk, ritselend bij ieder zuchtje wind.

‘*Mammuthus columbi*,’ fluisterde de gids. ‘De grootste mammoet ooit, de noordelijke soort met bont. Die stier weegt minstens tien ton.’

Olivia bleef door de kijker zitten turen. De stier was klaar met drinken en spoot nu speels zijn jong nat met water uit zijn slurf. Het kalf piepte van plezier; het geluid dreef de vallei door hun kant uit.

‘Ongelooflijk,’ zei ze ademloos. Als kind in Salt Lake City was Olivia helemaal weg geweest van dinosaurussen en wilde ze paleontoloog worden. Totdat het skiën belangrijker was geworden.

‘Hé, laat mij ook eens,’ zei Mark, Olivia’s echtgenoot.

‘Sorry,’ zei ze lachend, en terwijl ze hem de kijker aangaf kneepte ze even liefkozend in zijn schouder. Ze was zo gehypnotiseerd geweest dat ze de rest van de wereld bijna vergeten had. Ze keek naar de gids, Stefan. ‘Wat doen ze als het gaat sneeuwen?’

‘Dan trekken ze dieper de vallei in en houden zich schuil in het bos,’ antwoordde hij.

Hun gids, peinsde Olivia, was zo’n superfitte man op leeftijd, een en al spieren en pezen zo te zien, met een peper-en-zoutkleurig baardje en een gelooide huid. Hij straalde kracht en energie uit. Zou Mark er op z’n vijftigste ook zo uitzien, vroeg ze zich af. Waarschijnlijk wel. Hij zou altijd aan zijn conditie blijven werken, net als zichzelf.

‘Wat eten ze in de winter?’ informeerde Mark.

‘Dan slopen ze de populieren en voeden zich met de twijgen en knoppen, en ze graven de sneeuw van de grond om bij de mossen en struiken langs de beekjes en moerassen te komen. Ze maken er een puinhoop van – maar dan een ecologisch verantwoorde puinhoop. Sinds we hier mammoeten hebben uitgezet, is de hele ecologie van de vallei veranderd; ze hebben open vlaktes gecreëerd en de grond losgewoeld – en daarmee kan het landschap de helft meer aan koolstofdioxide opnemen.’

‘Volgens mij komen ze om het meer heen,’ zei Olivia. Ook zonder kijker zag ze de dieren langzaam langs de oever flaneren. ‘Ze komen onze kant uit.’

‘Geen zorgen,’ zei de gids. ‘Ze zijn vreedzaam als puppy’s.’

De trektocht naar de kampeerplek was meer dan twintig zware kilometers lang geweest met rugzakken van ruim twintig kilo,

waarbij ze meer dan duizend meter geklommen waren. Ze hadden de tenten opgezet in een bergweide op ruim drieduizend meter hoogte, niet ver onder de boomgrens, in een schitterend dal te midden van het Barbicangebergte. Olivia had een groot deel van haar dertigjarige bestaan buiten doorgebracht met rugzaktochten en skiën, maar nooit had ze zo'n spectaculaire omgeving gezien als hier: torenhoge, besneeuwde pieken, goudkleurige trilpopulieren, het vlekkeloze aquamarijn van het meer dat de grote witte wolken weerspiegelde – en dan als uiterste bekroning dat groepje wolharige mammoeten dat onverstoorbaar met slingerende slurven langs het meer wandelde, met de twee jonkies die op een drafje volgden.

Die ochtend waren ze vóór zonsopkomst per jeep uit het hotel vertrokken: haar echtgenoot, zichzelf en Stefan. Na een twintigtal kilometers over hobbelige wegen waren ze op het vertrekpunt aangekomen, en bij het eerste daglicht was de voettocht begonnen. Eerst liep het pad door een dicht bos van douglassparren, en daarna waren ze aangekomen op een richel met uitzicht op de Erebus-vallei en het hotel, dat nu ver achter hen lag, met het meer dat was ontstaan doordat de bomen langs de rivieroeveren waren aangevreten en geveld door reuzenbevers, *Castoroides*, ook een dier dat in het jargon van Erebus Resort was 'teruggekloond'.

Toen ze in het hotel verbleven hadden ze iedere avond staan kijken naar de wolharige mammoeten en andere reuzendieren uit het Pleistoceen die strijk-en-zet bij het meer kwamen drinken. De gasten kwamen bijeen bij de glazen wand om naar de samendrommende dieren te kijken. Het was net een soort Disney World: iedereen probeerde een plek te bemachtigen op de voorste rij, en met de glazen in de hand werden er bewonderende kreten geslaakt. Sommigen probeerden een selfie te maken met hun telefoon. Maar die mammoeten hier in de bergen te zien, vrij loslopend in hun natuurlijke habitat, was iets volkomen anders. Zoiets als olifanten niet in een dierentuin zien maar op safari in de Afrikaanse bush.

Mark gaf haar de kijker terug en ze richtte haar blik weer op de dieren. Die stonden nu aan de noordzijde van het meertje en hielden even halt bij een stel struiken, waar ze takken vol loof af sleurden om die in hun bekken te proppen. Een van de mammoeten begon te mesten, en er kwam een bijna bespottelijke hoeveelheid uitwerpselen naar buiten – het werd een gigantische berg.

Tijdens hun trektocht was ze bijna in precies zo'n hoop gaan staan; die was zo groot geweest dat ze hem bijna had aangezien voor een bruin rotsblok. Als de gids haar niet had gewaarschuwd, zou ze er tot haar knieën in weggezonden zijn. Wat hadden ze gelachen. Later hadden ze in een verafgelegen weide een stel glyptodons zien grazen. Een bizarder ogend dier kon onmogelijk bestaan, dacht Olivia. Glyptodons waren gigantische buideldieren met de afmetingen en vorm van een Volkswagen Kever. Koppen of staarten zag ze niet, het waren gewoon vijf knobbelige grijze hompen in een witte die zich langzaam voortbewogen en een kortgevreten spoor achterlieten in het hoge gras.

Maar Olivia's grootste wens was een wolharige indricotherium te zien te krijgen. Dat was het meest recente dier dat ze bij Erebus hadden teruggekloond, en er moesten er twee in de vallei rondlopen. De indricotherium was het grootste landdier dat ooit bestaan had, een voorouder van de neushoorn. Hij was makkelijk tweemaal zo groot als de mammoet – het was een bijna zes meter hoge kolos met een lijf van acht meter lang, op poten als pilaren. De indricotherium, had ze in haar kennismakingspakket gelezen, was in 1916 in Siberië ontdekt door een Russische paleontoloog, ene Borisjak, die hem vernoemd had naar Indrik, een mythisch Russisch monster dat volgens de overlevering diep in het Oeralgebergte leefde en dat zo groot was dat de aarde beefde bij iedere stap van het beest. Indrik had het lichaam van een stier, het hoofd van een paard maar dan met een enorme hoorn op zijn snuit, en was overdekt met een dichte, zwarte vacht. Afgezien van de hoorn had de wolharige indricotherium hier veel van weg. Ondanks hun afmetingen waren het schuwe dieren, moeilijk te vinden, want ze hadden de gewoonte zich schuil te houden in dichte bosschages van bitterbes en duindoorn langs de beekjes in het laagste deel van de Erebus-vallei; en anders trokken ze zich wel terug in de hoger gelegen dichte wouden.

Ze schudde haar blonde haar voor haar ogen weg en keek nog eens goed naar de mammoeten, die nu om het meer heen gelopen waren en beter in beeld kwamen te midden van struiken, die ze al grazend uit de grond plukten om ze vervolgens weg te slingeren.

'Ze gaan ons vannacht niet onder de voet lopen, hoop ik?' vroeg ze lachend.

‘Ze kijken heel goed uit waar ze hun voeten neerzetten,’ antwoordde de gids. ‘En sowieso gaan ze slapen zodra de zon onder is.’

‘Gaan ze liggen om te slapen?’

‘Nee, net als paarden slapen ze voornamelijk staande. Soms gaan ze een halfuurtje liggen. Door hun gewicht kunnen ze stikken als ze te lang blijven liggen, bijvoorbeeld als ze ziek of gewond zijn.’

De laatste zonnestralen scheerden over het meer onder hen, en het werd snel kouder. Op die hoogte, wist Olivia, kon de temperatuur ’s nachts onder het vriespunt dalen.

‘Kom, dan maken we een vuurtje en versieren iets te eten,’ zei Mark.

‘Goed idee,’ zei de gids, en hij stond op.

De twee mannen legden een kampvuur aan en begonnen aan het avondeten. Ze was blij dat ze een vent gevonden had die niet alleen graag, maar ook goed kookte en dan ook nog eens de afwas deed. Op het menu stond als gebruikelijk iets gevriesdroogds. Niets op tegen. Dit was niet bedoeld als een luxe safari waarbij ze op hun wenken bediend werden. Integendeel. Voor hun huwelijksreis hadden ze samen gekozen voor een serieus rugzakavontuur – een trektocht van bijna honderdzeventig kilometer over het Barbicanpad. Dat was Erebus’ beroemdste voetpad, en het bood een pittige fysieke uitdaging, spectaculaire vergezichten en de kans om onvoorstelbare dieren uit het Pleistoceen te zien, tot leven gewekt door de wetenschap van het terugklonen en uitgezet in een natuurlijke habitat. Aanvankelijk had ze het jammer gevonden dat Mark per se een gids had willen meenemen, maar ze moest toegeven dat Stefan een geweldige vraagbaak was, terwijl hij zich tegelijk rustig op de achtergrond hield. In Erebus had je geen keurig onderhouden wandelpaden of aangelegde kampeerterreinen; dat was een van de aantrekkelijke kanten: je voelde je een ontdekkingsreiziger op onbekend en ongerept terrein. Dat sloeg natuurlijk nergens op, want Erebus was een van de zorgvuldigst beheerde landschappen in Colorado, maar Olivia was het zat om over zwaar uitgesleten paden te wandelen en op overbevolkte, afgetrapte kampeerterreinen te staan. Sinds de coronapandemie leek het wel of de meest afgelegen plekken in Amerika steeds meer bezoekers trokken.

Op een boomstronk gezeten keek ze naar Mark en de gids, die

bezig waren met het eten. Mark had een heupflacon Michter's tevoorschijn gehaald en tijdens het werken namen ze om beurten een slok. Wat was het toch een lieve, enthousiaste jongen; je zou nooit denken dat zijn steenrijke pa zo'n ellendeling was. Gelukkig leek Mark op zijn moeder, een van de meest fantastische mensen die Olivia ooit gezien had. Hoe Marks ouders ooit voor elkaar hadden kunnen kiezen was haar een raadsel, maar ze vond dat ze bofte met haar schoonmoeder. Gelukkig liet de grote, rumoerige, tetterende en tierende techmiljardair zich niet vaak zien. Ze hoopte dat dat zo zou blijven als de baby er eenmaal was.

Intussen brandde er een vrolijk vuurtje. Het magische uur was aangebroken en de bergtoppen glansden van de alpengloed. Het begon fris te worden. Ze haalde een fleece uit haar rugzak en liep naar het vuur toe. Ze had best een slok van die bourbon gelust, maar moest daar vanwege haar zwangerschap van afzien.

'Sorry lief, hopelijk vind je het niet erg?' vroeg Mark, terwijl hij met een schuldbewuste grijns de fles in de lucht stak.

'Geen probleem. Doe maar lekker.'

De mammoeten waren niet meer te zien, ze waren verdwenen achter een rotsrichel een eindje voor het meer. De gids legde uit dat ze de nacht zouden doorbrengen in een beschutte dalkom.

Het menu bestond uit soep uit een pakje gevolgd door gevriesdroogde kip-tetrazzini, met warme chocolademelk en chocolate-chip-cookies voor toe. Ze keek naar Mark, die zat te eten; ze zag zijn kaakspieren bewegen. Hij was gespierd, maar niet op zo'n bodybuilderige manier; hij had lange, gladde, atletische spieren, donker krulhaar en witte tanden. Grappig: sinds haar zwangerschap was ze geiler dan ooit. Ze had gedacht dat zulke gevoelens wel onderdrukt zouden raken, maar kennelijk was dat niet zo. Ze zouden superstil moeten doen, maar daar werd het alleen maar leuker door, met zijn hand over haar mond als ze klaarkwam. Net als toen ze nog op school zat en zogenaamd op haar kamer huiswerk zat te doen met een vriendje, terwijl ze in werkelijkheid zaten te flikflooien.

De gids, een toonbeeld van discretie, had zijn tent opgezet buiten het zicht van die van hen, achter een stel bomen zo'n honderd meter van hun eigen tent af.

Het begon donker te worden en de eerste sterren fonkelden aan

de hemel, alsof God een bak vol fonkelend goudstof had uitgestrooid. Op drieduizend meter hoogte, bedacht ze, zag je sterren die iemand die in het laagland woonde nooit zou zien.

Mark stond op. 'Tijd om naar bed te gaan.'

'Zeker,' zei ze met een geveinsde geeuw. Ze raakte al opgewonden bij de gedachte. Door de zware wandeltocht, de glyptodons en mammoeten, de besneeuwde bergtoppen en het uitspansel vol sterren was ze werkelijk botergeil aan het worden.

Hand in hand kropen ze de tent in. Ze hadden hun slaapzakken al aan elkaar geritst, en nu trokken ze pijlsnel hun kleren uit en doken de warmte in, waar hij haar naar zich toe trok. Hij was er klaar voor, en ze verdeden geen tijd met inleidend gefoezel.

Olivia lag in het tentje; naast haar lag Mark bijna onhoorbaar te ademen. Het was een maanloze nacht zonder een zuchtje wind en er heerste een diepe stilte. De temperatuur was tot beneden het vriespunt gedaald, maar hun slaapzakken waren heerlijk warm en ze was gewend aan kamperen in de bergen. Haar vader was in werkelijk alle seizoenen in de Wasatches en het Manti-La Salwoud gaan kamperen met haar en haar broertjes, soms op langlauftochten midden in de winter, als er drie meter sneeuw lag en het 's nachts vroom dat het kraakte. God, wat miste ze hem. Mark leek wel wat op hem, volledig onbevreesd voor de ongemakken van de wildernis en voor wat hij in de vrije natuur kon tegenkomen. Het eerste dat ze altijd met een nieuw vriendje gedaan had, was kamperen. Er waren er genoeg die ondanks hun stoere verhalen de test niet doorstonden – bij het minste beetje regen of sneeuw, een muggenzwerm of een ratelslang waren ze meteen in paniek. Of ze hadden gewoon geen enkel besef hoe je je in de natuur moest gedragen; ze lieten hun afval stomweg achter of pisten te dicht bij stromend water of konden geen tent opzetten.

Ze ging verliggen; ze was nog lang niet moe. In het najaar ging de zon zo vroeg onder dat het waarschijnlijk nog niet eens acht uur was. Had zij maar net zo'n talent om in slaap te vallen als Mark, die waar en wanneer dan ook binnen vijf minuten vertrokken was. Wat was het donker, zo zonder de maan. De mammoeten stonden waarschijnlijk een stuk heuvelafwaarts te slapen. Met gespitste oren vroeg ze zich af of mammoeten snurkten. Maar er was niets te horen.

Haar gedachten dwaalden af en belandden bij haar olympische medaille, opgeborgen in een sok achter in haar ondergoedla in Salt

Lake. Al die jaren werk, strijd, ongelukken, operaties, fysiotherapie, herstel, meer werk en meer strijd... en toen dan uiteindelijk Pyeongchang. Waar al dat werk was samengebald en gemunt in een stuk brons achter in haar la. Mark had het doodzonde gevonden dat ze hem niet wilde inlijsten en samen met de foto van de ceremonie ophangen. Maar waarom zou ze? Ze wilde het ding niet eens zién.

Voor haar kind zou het anders worden. Zoon of dochter, deed er niet toe. Hij of zij zou niet de vergissingen maken die zij begaan had. Olivia had het allemaal meegemaakt en wist nu hoe het systeem werkte en hoe je de zaken aanpakte, en zij kon haar kind begeleiden om iets heel wat beters te presteren dan brons.

Plotseling hoorde ze iets. Een eigenaardig, plukkend geluid. Meteen spitste ze haar oren, hyperalert. Ook Mark was meteen wakker. En toen begon het: het leek of het tentdoek scheurde, alsof de voortent aan flarden werd gesneden.

‘Wat is dat nou?’ Meteen zat Mark stijf rechtop in bed.

Olivia pakte een hoofdlantaarn uit de binnenzak van de tent en knipte hem aan. Ze scheen ermee door het muggengaas van de binnentent heen en zag een lange, rafelige scheur in het buitendoek.

‘Wat was dat?’ vroeg Mark. ‘Een tak?’

‘Maar het waait niet,’ antwoordde Olivia.

‘Een beer, denk je?’ vroeg hij.

‘Ze zeiden dat de beren weggehaald waren.’

‘Ja, maar misschien is er eentje teruggekomen. Via de bergen.’

Olivia dacht even na. Misschien was het een beest, dat de mensen binnen had geroken en nu aan het tentdoek krabde om erachter te komen wat hier zat.

Ze zaten een tijdje te luisteren, maar het bleef doodstil.

‘Ik ga naar buiten,’ zei Mark.

‘Nee, wacht even.’

‘Niks wachten. Als het een katachtige is, of een beer, dan kunnen we hem beter weggagen. We gaan niet zitten wachten tot hij hier naar binnen dringt.’

Hij pakte de hoofdlamp uit haar handen, trok hem rond zijn hoofd en greep zijn jachtmes uit de schede, waarna hij uit zijn slaapzak kroop. Hij had een lange skionderbroek aan en een thermisch T-shirt met lange mouwen. Hij ging naar de tentdeur en ritste die open.

Even bleef hij zitten. Niets te horen. Daarna stak hij zijn hoofd naar buiten.

‘Zie je iets?’

‘Niks.’

Ze voelde zich onzeker. Het kon een poema zijn die op de loer lag. Misschien was hij ervandoor gegaan toen ze de lamp hadden aangedaan. Maar Mark had gelijk: ze konden niet zomaar in de tent blijven zitten klappertanden. Ze moesten iets doen. Als ze de gids riepen, brachten ze hem in gevaar en bovendien vond ze dat niet ethisch: het strookte niet met haar opvattingen over hoe je je in de wildernis diende te gedragen.

Ze tastte in het rond en greep zelf ook haar mes. Ze trok haar eigen lamp rond haar hoofd maar knipte hem nog niet aan.

‘Oké, ik ga naar buiten,’ zei Mark, en hij glipte het donker in.

Ze zag de gloed van zijn lamp vaag door het tentdoek heen schijnen terwijl hij langzaam om zich heen keek. Ze verstrakte en greep haar mes steviger beet.

Een halve minuut lang zag ze het licht bewegen. Toen hoorde ze hem plotseling grommen – een eigenaardig soort gesnuif – en klonk het geluid van uitgegoten vloeistof. Daarna verdween het licht.

‘Mark?’ riep Olivia. ‘Mark!’

Diepe stilte.

Ze dook naar de tentflap en keek naar buiten; ze knipte haar licht aan en keek in het rond. Daar lag zijn mes, op de grond. Een eindje verderop zijn lamp, nog brandend.

‘Mark!’ krijste ze. ‘Márk! Hé, we hebben hulp nodig!’ Met haar mes in de hand sprong ze de tent uit. Ze bleef staan waar hij zijn mes en lamp had laten vallen en keek vol afgrijzen naar de grond. En op dat moment kreeg ze een klap tegen haar nek en gleeed er iets naar binnen. Haar wervels werden verbrijzeld en doorkliefd door iets wat tegelijkertijd gloeiend heet en ijskoud was.